Galina Lebedeva

CARE PAT E MAI MOALE?

Galina Lebedeva

CARE PAT E MAI MOALE?

În românește de Maria Pascu

Ilustrații de B. Markevici

EDITURA RADUGA, MOSCOVA

1990

EDITURA ION CREANGĂ, BUCUREȘTI

Într-o seară mama a pregătit-o de culcare pe fetiţa ei, Maşa. După aceea i-a stins lumina şi s-a dus la o vecină.

A stat Maşa întinsă cîtva timp, dar somnul nu-i venea nicidecum. Ba îi era cald, ba i se părea patul prea tare, ba perna era prea sus, ba prea jos. S-a înfuriat Maşa şi a început să dea cu pumnul în pernă:

— Uf, eşti urîtă, umflată, înăbuşitoare!

Apoi s-a apucat să lovească perna cu picioarele. Pătura a aruncat-o pe podea, zicîndu-i:

— Pleacă şi tu de aici, eşti grea, înţepi!

S-a dat Maşa jos din pat şi l-a lovit cu picioarele:

— Mă înfurie acest pat! Să dormi şi iar să dormi! M-am săturat!

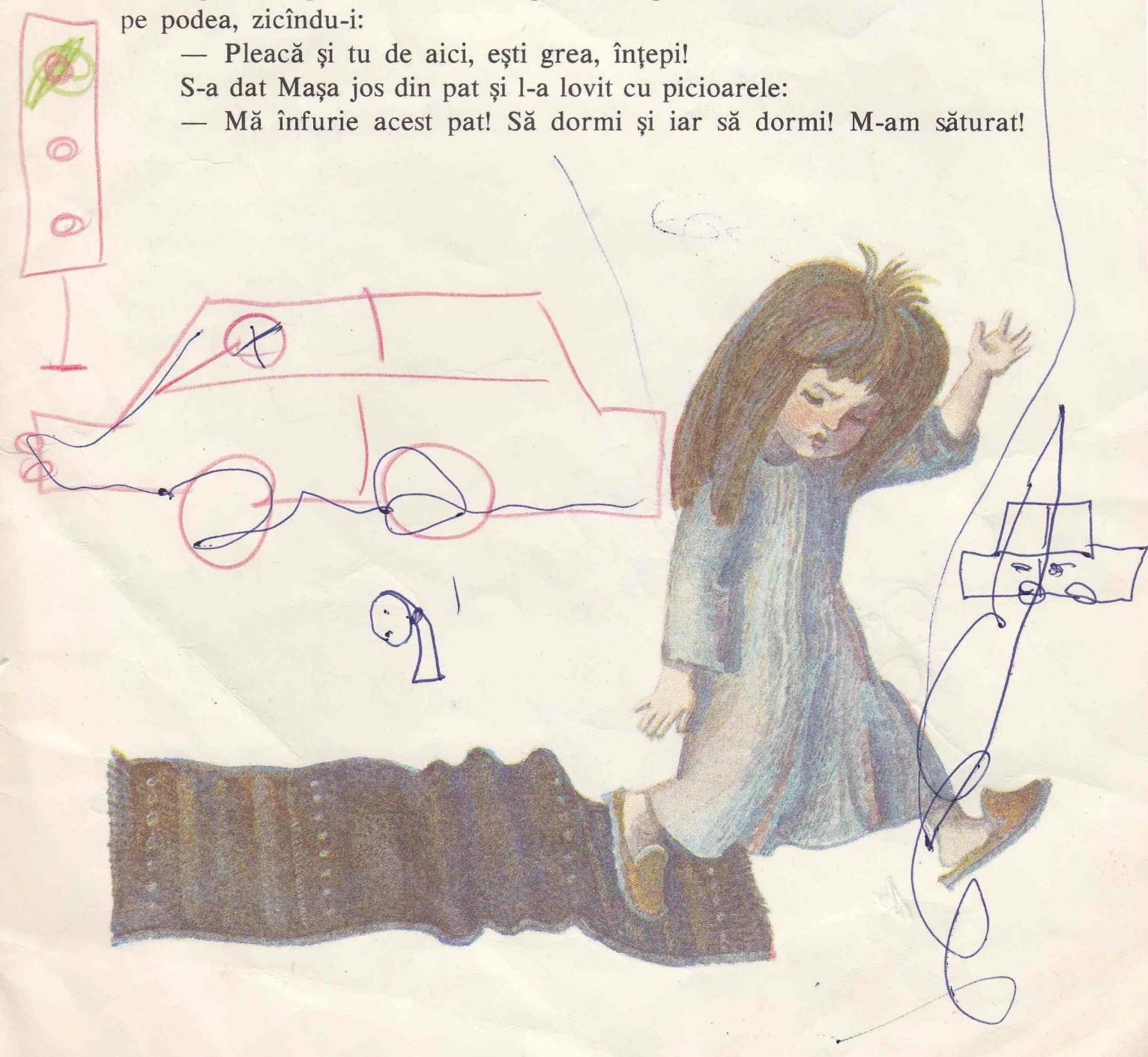

Şi-a băgat picioarele în papuceii de casă şi a ieşit încetişor din camera ei. A observat că nu este pus zăvorul la uşă. A stat Maşa cît a stat, a tras cu urechea... şi a început să coboare cu grijă treptele în grădină.

— Ah, ce bine-i să nu dormi! Ah, ce bine-i să nu dormi! se veselea ea sărind într-un picior.

A început Maşa să alerge încetişor pe cărare, iar căţelul Tiavka a văzut-o din cuşca lui:

— R-r-ham! Cine-i acolo?

— Eu sînt, Maşa.

— De ce nu dormi? E doar aşa de tîrziu!

— Patul meu e rău, incomod... M-am supărat pe el. De aceea nu vreau să mă culc.

— Bine faci, spune Tiavka. Cel mai bine e să dormi în coteţul cîinelui. Te aşezi pe paie, te strîngi covrig, şi ce vise frumoase o să visezi! Haide intră!

— O, cît e de interesant! se bucură Maşa.

S-a lăsat în genunchi şi s-a vîrît în cuşcă. A încercat să se facă covrig, dar n-a reuşit. Locul era tare, era strîmt. Tiavka şi-a vîrît botul în cuşcă, ţinînd un os în dinţi:

— Ţi-am adus un oscior, spuse el, dormi mai bine cînd îl ai alături.

— Mulţumesc, Tiavka, i-a spus Maşa ieşind din cuşcă. Ai o căsuţă frumoasă, dar nu-mi vine somnul în ea.

— Ce mofturoasă eşti! s-a simţit jignit Tiavka.

Cățelul s-a strecurat în cușcă, iar Maşa a fugit la coteţul păsărilor să vadă dacă i-a făcut găinuşa Riaba un ouşor pestriţ sau nu. Abia şi-a vîrît Maşa capul pe uşa coteţului, că de pe stinghie cocoşelul a început să se foiască şi să-şi mişte repede capul.

— Tu ce vrei? a întrebat-o cocoşul Petea cu asprime.

— Petea, eu am venit să văd dacă a ouat găinuşa Riaba un ouşor pestriţ pentru mine sau nu.

— Ia te uită ce gră-gră-bită eşti! s-a înfuriat Petea. Găinile ouă zilnic numai ouă albe, cele pestriţe se nimeresc foarte rar. Mai bine du-te şi te culcă.

— Nu pot.

— De ce?

— Eu m-am supărat pe pătuţul meu. Este incomod.

— Da-a, nu se compară cu stinghia! fu de acord cocoşelul. Te strîngi lîngă ceilalţi, îţi laşi aripile în jos şi dormi dus. Bine! Urcă-te la noi!

S-a cățărat Maşa cu chiu cu vai pe stinghie, şi-a strîns picioruşele sub ea, şi-a pitit capul între umeri — merge. De o parte o încălzeşte o găinuşă, de cealaltă parte — cocoşelul. Şi într-adevăr e bine, e cald. Maşa a început să picotească de somn şi îndată s-a rostogolit de pe stinghie.

A ieşit Maşa grabnic din coteţul găinilor şi a luat-o la fugă. S-a aşezat apoi în pridvor. Deodată a trecut pe lîngă ea în zbor o pasăre ciudată, iar pe neaşteptate — hop! — i s-a aşezat pe genunchi. Maşa se uită lung la ea, asta era o pasăre cum nu mai văzuse niciodată.

— Bună seara, spuse Maşa. Cine sînteţi dumneavoastră?

— Eu sînt liliacul. Ziua dorm în podul vostru, iar noaptea zbor. Tu de ce nu dormi?

— Patul meu e incomod.

— Ei, atunci te compătimesc, a oftat liliacul. Vrei să te ajut?

— Vreau! s-a bucurat Maşa.

— Atunci vino cu mine în pod.

Liliacul a bătut uşor din aripi şi a zburat prin fereastra podului, iar Maşa s-a căţărat în pod pe scara de lemn scîrţîitoare.

— Iată dormitorul meu, spuse liliacul.

— Dar unde vă e pătuțul? întrebă Maşa.

— Aici e, aici! izbucni în rîs liliacul. Eu mă descurc şi fără pătuț. E suficient să mă cațăr chiar sub tavan, să mă agăț cu lăbuțele de cuiul de colo şi să atîrn cu capul în jos. Vino aici sus la mine, eu o să-ți cedez cuiul meu preferat!

Maşa şi-a adus aminte cum s-a prăbuşit de pe stinghie în coteţul găinilor şi şi-a frecat uşor genunchiul zdrelit.

„Cum o să dorm eu acolo? s-a gîndit ea. Cu capul în jos? Dar dacă o să cad? se frămînta ea. Şi apoi aici e atît de neprimitor...“

— Hai, unde eşti? o chemă liliacul.

Maşa nu răspunse nimic şi începu să coboare încetişor scara şubredă. Printr-o spărtură de gard a ieşit din grădină şi a coborît spre iaz. De spaimă, broaştele şi-au încetat orăcăitul şi buf! buf! în apă. Stîrcul bătrîn şi-a fîlfîit aripile, speriat. Dar apoi a văzut fetița şi s-a liniştit.

— De ce hoinăreşti noaptea şi-mi sperii broaştele?

— Nu-mi vine să dorm.

— Che-he-he! tuşi răguşit stîrcul. Credeam că numai eu, moşneagul, n-am somn — am reumatism din cauza umezelii. Dar tu, tu ce necazuri ai?

— Nici unul, se fîstîci Maşa, pur şi simplu e plictisitor să te culci în fiecare seară.

— Ai dreptate, e plictisitor, știu din experiența mea... Așa că... vino aici la mine în stufăriș, ne vom împrieteni. O să te ospătez cu o broscuță, apoi vom sta alături în nămol într-un picior. O să te acopăr cu aripa mea.

— Eu mă tem de broscuțe, începu să scîncească Mașa, și apa este udă! Nu vreau să dorm în casa ta!

— Ei, tu, plîngăcioaso! se înfurie stîrcul. Pleacă de aici, și cît mai repede! Îmi ajunge umezeala și fără lacrimile tale.

Maşa s-a întors spre casă.

„Ce multă umezeală şi cît e de frig în iazul broaştelor! se gîndi ea. Acum ar fi bine într-un pătuţ, sub o pătură caldă... Şi nici nu e înţepătoare pătura, ba chiar e foarte plăcută. Şi perna e atît de moale."

Maşa se întoarse acasă. Se strecură în vîrful picioarelor în dormitorul ei. Ridică de pe podea pătura, puse la loc perna şi se urcă în pătuţul ei moale.

A început să caşte şi şi-a zis:

— Totuşi nimeni pe lume n-are un pătuţ mai bun ca al meu!